

Velinimet Kirtasiyesi / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Velinimet Kirtasiyesi / dedektif hikaye HİKAYE: VELİNİMET
KIRTASIYESİ

“Adam belki de yalnızlıktan ölmüştür”

Bu ne saçma sapan bir laf. Muhtemel bir cinayeti, sırıtarak, alay konusu etmenin sebebi nedir acaba? Başkomiser Vedat’ın aklından geçenler, sert bakışları ile genç komiserin yüzünde patladı. Cesedin başında kurduğu alaycı cümlelerin pişmanlığı altında ezilmekte olan Can, kırmızıdan mora çalan yüzünü eliyle ovalayıp, utancını gizlemeye çalışıyordu ama nafile. Bazen kekeleyerek, bazense geveleyerek söze girdi.

“Başkomiserim, öldürülen şahıs, yabancı uyruklu bir erkek.”

“Yaş?”

“Otuzlu yaşlarda, yani, sanırım.”

“Emin olduğumuz ne var?”

“Çok az şey başkomiserim.”

Can, sağ eliyle ensesini kaşıyıp diğer eli ile not defterinin sayfalarını çeviriyordu. Birkaç kez ayakkabısının burun kısmıyla, istemsizce zeminde bulunan halının ucunu kaldırıp indirdi. Beyin hücreleri telaş içindeydi. Alnı boncuk boncuk terliyordu. Son iki üç dakika içinde yaptığı sayısız mesleki hatayı nasıl telafi edeceğini düşünüyordu. Başkomiser Vedat, Can’ın yaşadığı bu gerginliği daha derin bir çöküntüye çevirecek cümleleri kurmaya başladı. Az bildiğiniz şeylerden başlayalım o zaman, diye lafa giriş yaptı ve devamını getirdi. “Yalnız bir kadının ihbarı üzerine, yalnızlar apartmanı daire bire intikal ettiniz.”

Başkomiser Vedat, gittikçe artan ses tonu ve hızlanan adımları ile odanın içinde bir ileri bir geri gitmeye başladı. Kelimelerinin arasında es verip, bir noktalama işareti gibi bakışlarını kullanıyor ve Can’ın gözlerinin içine bakmaya özen

gösteriyordu. Zaman zaman sesini yükseltiyor, sıra “yalnız” kelimesine geldiğinde ise bağırarak vurguluyordu.

“Daire numarası 1, yalnız biri için en uygun numara, bir, yalnızdır ve her zaman tektir, neyse devam edelim, sizi içeride yalnız, ölü bir adam karşıladı, yalnızlığında boğulmuş olabilir ya da yalnızlığının vücudunda açtığı derin yaralar sonucunda acı içinde ölmüş olabilir, şu an bilemiyoruz.”

Başkomiser Vedat durdu. Olay yerindeki herkes onu dinliyordu. Etraftaki olay yerine inceleme ekibi memurlarına göz ucuyla işinize bakın mesajını ilettiler ve ekibine döndü. Daha sakın bir ses tonu ile konuşmasına devam etti.

“Çok mu dramatik buldunuz dediklerimizi? Beyler, yaşayanlara saygı duymak zorunda olduğumuz kadar, ölümlere de saygı duymalıyız. Bu adamın yabancı uyruklu olması, bilmediği bir dilde konuşan insanların içinde yaşaması, onun yalnızlaştığı anlamına mı geliyor sizin için? Ben sizden, bu durumu şaka malzemesi yapacağınıza, bu adamın neden burada ve ölü olduğu hakkında bir fikir sahibi olmanızı beklerdim. Biraz ciddiyet beyler, cinayet ile uğraşıyorsunuz, ölümün şakası olmaz. Toplayabildiniz her bilgiyi, olay yeri fotoğraflarını alıp, yarın sabah büroda olun.”

“Sen hiç hata yapmadın mı?”

Göz kapakları bütün gece kapanmadı. Uykusuz gecenin sonunda duymak istediğim en son ses diye geçirdi içinden. Açık kalan pencerenin soğuttuğu bir odada, kırışmış, buruşmuş, terden kirden artık renk değiştirmiş çarşaf ile yastıktan sıyrılıp, oturduğu vakit kışına batan telleri ile rahatını kaçırarak çekyatını, bir sonraki uykusuz gecede buluşmak üzere terk etti.

“Sen hiç pişman olmadın mı?”

Duymazdan geldiği diğer tanıdık cümlelerdendi. Her sabah, her gece yarısı, kendi ile baş başa kalmak istediği her anın huzur bozucu sesi.

“Ferhan git başımdan,” dedi Vedat. “Sana laf anlatacak halim

yok.”

Gördüğü silüet değişsin diye kaçır adım banyoya yürüdü, aynaya baktı, kendi yüzünü Ferhan’ınıninkine tercih ediyordu.

“Pişmanlık nasıl bir his anlatsana, birini yarı yolda bırakmak, hem de ne uğruna bırakmak.”

“Ferhan siktir git ulan.”

Vedat’ın çalan cep telefonu Ferhan’ın bir laf daha etmesine imkân vermedi. Vedat, hızlıca yüzüne su çarptı ve telefon kapanmadan yetiştı. Arayan, Yabancılar Şubesi’nden Saim’di. Dün gece öldürülen adamın üzerinden çıkan pasaportun sahte olduğunu tespit ettiklerini söylemek için aramıştı. Kısa süreli bir ümitsizliğe kapıldı, gerindi, ellerini başının üzerinde birleştirdi ve parmaklarını küttletti. Hallederiz dedi içinden, amacı kendini motive etmekte. Giyindi, toparlandı ve merkeze doğru yola çıktı.

“Dökülün.”

Toplantı masasının üstü dağınıktı. Bir yanda uykusuz gecelerine şahitlik eden olay yeri inceleme raporları ve fotoğrafları, diğer tarafta ise pastane isminin, aralıklı olarak diyagonal basıldığı, kahvaltı niyetine yedikleri poğaçaların yağını emmiş kâğıtlar vardı. Başkomiser Vedat’ın sesini duyan Can yerinden fırladı ve kahvaltıdan kalanları bir torbaya toparlamaya başladı.

“Günaydın amirim.”

Başkomiser Vedat kendisine bir sandalye çekip oturdu. Katlayıp koltuk altına sıkıştırdığı ganyan bültenini, tükenmez kalemını ve küçük not defterini masanın üstüne koydu. Murat’ın günaydınına ufak bir tebessüm ile yanıt verdi.

“Amirim gece 02.48’de merkeze bir ihbar gelmiş. Türkçesi bozuk bir kadın aramayı yapmış. Ses kaydını dinledik. Kadının konuşurken sesi titriyordu. Arama yirmi saniye kadar sürmüş. Önce evin açık adresini zorlanarak söylüyor, sonra bir adam öldürüldü deyip, kapatıyor. Telefon numarasının izini sürmeye çalıştık ancak telefon bu aramadan iki dakika sonra

kapatılmıştı.”

Can, bir önceki gece yaptığı patavatsızlığı telafi etmek istercesine söze girdi. “Amirim telefonda en son sinyal alınan yer Silivri. Cinayet mahallinin Aksaray olduğunu düşünürsek bu durum biraz tuhaf geliyor.”

Vedat’ın yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Ölüm nedeni ve saati belli mi peki?”

Murat, not defterindekileri okumaya devam etti. “Kurbanın karın boşluğunda, bir birine yakın iki bölgede derin bıçak yarası mevcut. Mutfakta birkaç bıçak bulundu ama onlarında cinayette kullanıldığını düşünmüyoruz. Cinayet silahı da henüz ortada yok diyebiliriz. Bıçaklandıktan kısa süre sonra kan kaybından öldüğünü tahmin ediyoruz, ölüm saatini otopsi raporunda net olarak öğrenebiliriz.”

“Bu bilgi bizim için belirleyici olacak öyleyse, kurban hakkında neler öğrenebildiniz?”

“Adamın üzerinden sahte İran pasaportu ve kimliği çıktı amirim.”

“Biliyorum,” dedi Vedat. “Sabah Saim aradı, başka?”

“Gece geç saat olduğu için çok fazla kişiyle görüşemedik. Karşı dairedeki komşusu ile alt kattakiler adamın altı yedi ay önce daireyi tuttuğunu, kendini Taha Bahdani olarak tanıttığını, Türkçesinin birçok göçmene göre kısmen daha iyi olduğunu, arka sokaktaki bir kırtasiyede çalıştığını söylediler.”

Vedat, ellerini ensesinde kavuşturup geriye doğru yaslandı. Vücudunu gerdikçe kürek kemiklerindeki sızının şiddeti artıyordu. Acıyla gözlerini yumdu, kulağına belli belirsiz bir fısıltı ilişti. İtiraf et! Pişmansın. Gözlerini açtı, burnundan bir nefes aldı, oturuşunu düzeltti. “Bana bir çay söylesenize.”

Vedat’ın yüzündeki kısa süreli düşünceli ifadeyi gören Can, çay söylemek için kapıya fırladı.

“Olay yerinden ne haber?”

“Bilgisayar, cep telefonu, tablet ve USB gibi elektronik eşyalar şu an inceleniyor. Adamın çok fazla özel eşyası yok. Evi mobilyalı olarak kiralamış. Farsça birkaç kitap, not

defteri, altı tane Türkçe-Farsça sözlük var. Son olarak bazı şirket ya da şirket çalışanlarına ait kartlar bulduk. Birkaç farklı parmak izi ve DNA örneği alındı.”

Vedat sağ eline aldığı kalemi hafif bir devinim ile sallamaya başladı. Gözlerini hafifçe kısıp, alt dudağını ısırdı. Yeni saymayı öğrenmiş çocuklar gibi baş parmağını, geri kalan dört parmağına belli bir ritimle dokunmaya başladı. Dışardan baktığınızda hesap yapıyor gibi görünse de bu düşünce ritüelini Murat daha önce de görmüştü. “Birazdan,” dedi Murat içinden, “Kalemi bırakıp konuşmaya başlar, kalem ve defter onun önünde olur ama not alan hep biz oluruz, o deftere bir şeyler yazdığını hiç görmedim nedense.”

Murat yanılmadı.

“Not edin.”

Elinde çay ile toplantı odasına geri dönen Can, Vedat’ın önüne bardağı bıraktı. Hızlıca yerine döndü ve o da eline kalem kağıdı aldı.

“İhbar saati ile ölümü saati otopsi raporunda netleşince karşılaştırmalıyız. Kadının kullandığı telefon kimin üstüne kayıtlı ve arama geçmişi hakkında bilgi lazım olacak. Parmak izi, DNA sonuçlarına ulaşmamız lazım. Can, bu iş sende.”

Can, kendinden emin bir ifade ile yanıt verdi, “Emredersiniz amirim” dedi.

“Murat, şu çay bitsin seninle Aksaray’a gidelim. Ev sahibi, komşuları, esnaf ve çalıştığı şu kırtasiyedekiler ile görüşelim.” Çayından bir yudum aldı ve Can’a döndü. “Can, belki önemli olabilir, şu evden bulduğunuz kartları bir araştır, hatta arayabildiğin kadarını ara bakalım, kurbanı tanıyan eden var mı?”

Can ayaklanıp, harekete geçmişti, başkomiser Vedat devam etti. “He bir de bilgi işlemdekileri sıkıştır, adamın bilgisayarından, telefonundan ne buldularsa öğren, öğrenir öğrenmez de ara hemen.”

Murat arabayı park edecek yer ararken telefonu çaldı. Arayan,

kurbanın ev sahibiydi. Murat gece adamın telefonuna mesaj bırakmış ve sabah aramasını söylemişti. Arabadan inerken, "Ev sahibi gelmiş amirim, apartmanın önünde bekliyor," dedi.

Olay yerinin iki sokak arkasında park için yer buldular. Cinayetin işlendiği sokağa doğru yürümeye başladılar. Adam, apartmanın girişindeki merdivenlerde oturmuş bekliyordu.

"Ali sen misin?" diye sordu Murat.

Adam sırtına güneşi almış, polislere doğru bakarken, elini gözlerine siper ederek yılgın bir ses tonuyla evet deyiverdi. Başkomiser Vedat otoriter bir tavırla konuya girdi, "Başın sağ olsun, dün gece kiracın evinde ölü bulundu, ne zaman tuttu evini?"

Adam oturduğu merdivende ayağa kalktı. "Dostlar sağ olsun komiserim, valla yanlış olmasın 6-7 ay oldu her halde."

"Nasıl kiraladı senin evini, aranız nasıldı, hiç borç taktığı oldu mu sana bu adamın?"

"Yukarıda Allah var komiserim, parasını günü gününe öderdi. Çok muhabbetim olmadı açıkçası, kira ödeme zamanı parayı bankaya yatırır, sonra da mesaj atardı. Evi internetten tuttu. Benim bu civarda birkaç dairem daha var komiserim, daha önce öğrencilere verirdim ama evlerin içine ettiler, sonrada kimseler tutmadı. Şu karşıdaki tekелcının oğlu Ahmet var, o bir uygulamadan bahsetti, evleri turistlere ya da yabancılara falan kiralıyormuşsun, abi sen içini derle topla, ben yardım ederim, uygulama üzerinden kiralarınız dedi. Dediği gibi de oldu, turistler, işte bu rahmetli gibi yabancılar gelip tutuyor. Ne yalan söyleyeyim daha çok para kazandırıyor komiserim."

"Kira kontratın yok mu yani?"

O ana kadar aldığı paranın derdinde olduğu anlaşılan ev sahibi kısa bir süre düşündü. "Yok valla komiserim."

Murat, ev sahibinin üzerine doğru bir adım atıp, öldürülen kişinin kimliğinin sahte olduğunu söyleyince, adam bir an panikleyip, kekeleyerek konuşmaya başladı.

"Valla komiserim o telefon uygulamasından yapılıyor her şeyi, hem... hem ben de anlamıyorum, bu bizim Ahmet yapıyor benim adıma her işi."

Vedat konuşmanın gidişatının tekel bayiinde sonlanacağını tahmin ederek yüzünü sokağın karşısına çevirdi ve dükkânın girişindeki güvenlik kamerasını gördü. Dükkâna doğru yönelen başkomiser Vedat, Murat ve ev sahibine, eliyle peşimden gelin dercesine bir işaret yaptı.

“Hayırlı işler.”

“Sağ olun, buyrun.”

“Sokağa bakan kamera çalışıyor mu?”

Dükkân sahibi bu soruyu dükkânı açtığından beri ikinci kez duyuyordu.

“Bir iki saat önce kayıtları verdik ya kardeşim.” Tepkisi biraz sert oldu.

Kapıdan girdiği sırada konuşmaları duyan Murat kimliğini gösterip duruma hemen müdahale etti. Adama sakin olmasını söyledi.

“Bizimkiler sabah kayıtları aldı amirim, Can vakit bulduysa izlemeye başlamıştır.”

Adamın bir anlık fevriliği karşısında sakin kalan Vedat, adama oğlunun nerede olduğunu sordu.

“Oğlan evdedir herhalde amirim, akşamüstüne doğru gelir, kapatana kadar o durur, sonra kapatıp eve gelir.”

Başkomiser Vedat, dirseklerini tezgâhın üstüne koyup, adamla göz göze gelecek bir pozisyona geçti, gözlerinin içine bakıyordu. Adamın az önceki fevri çıkışına içten içe bilenmişti. “Gece kaçta kapatıyor senin oğlan dükkânı?”

Adam biraz gerildi. “İçki satma yasağı 22.00’de başlıyor amirim, 23.00 olmadan kapan en geç,” diye cevap verdi.

“Senin oğlanı ara, kaldırsın kışını,” durdu, Murat’a bakıp ev sahibinin adını hatırlamaya çalıştı.

“Ali, amirim. Ali Yokuş.”

Başkomiser Vedat, Murat’ın suflesi ile devam etti. “Heh işte, bu Ali ile birlikte cinayet büroya gelsinler. Ev kiralama işi için internetten girdikleri uygulamadan ölen adam hakkında bilgi almamız lazım, senin oğlan biliyormuş bu Ali’nin bütün şifrelerini. Gelsin bize yardımcı olsun.”

Başkomiser Vedat kapıya doğru yönelmişken adam, “Tabi amirim biz devletimize her zaman yardımcı oluruz, gönderirim oğlanı ”

dedi.

Bu sözün üzerine, amirinin sinirleneceğini tahmin eden Murat, adamı Vedat'ın hışmından kurtarmak için bir soru ile araya girdi. "Abiciğim siz bu öldürülen adamı tanıyor musunuz? Kendini Taha diye tanıtmış sanırım. Sana borcu falan var mıydı?"

Dükkân sahibi tereddüt etmeden adamın düzgün, kendi halinde biri olduğunu, hatırladığı kadarıyla hiç kimseyle bir sorunu olmadığını söyledi.

"Her zaman nakit alışveriş yapardı amirim, hiç borçlu kalmazdı, iyi birine benziyordu, Allah rahmet eylesin."

Murat, ev sahibine doğru döndü ve tekel bayiinin, sahibin oğlunu alıp, öğleden sonra mutlaka büroya gelmesini hatırlattı. "Evin şu an olay yeri incelemede, sen işbirliği yap, bizim çocuklar da işini o kadar çabuk bitirsinler. Evini bir an önce kullanıma açalım, tamam mı Ali?"

Adam başını salladı ve sıkıntılı bir ifade ile suların durduğu dolaba doğru ilerledi. Bu sıcak hava ve gergin geçen beş dakikanın hararetini ancak bir soğuk su alabilir diye düşünmüştü.

Tekel bayiinden çıkan Vedat ve Murat, kurbanın çalıştığı ve arka sokakta olan kırtasiyeye doğru yürümeye başladılar. Kırtasiyenin önüne geldiklerinde Murat, gözünü tabeladan alamadı, yüzünde istemsiz bir gülümse belirdi. Vedat, kapıyı açıp ilk adımı attığında, Murat'ın yokluğunu fark etti. Ardına dönüp çabuk olmasını ifade eden bir bakış ile uyardı.

"Selâmün aleyküm hacı abi."

"Aleyküm selam, buyrun, ne istemiştiniz?"

Cebinden cüzdanını çıkaran Başkomiser Vedat kimliğini gösterip polis olduklarını söyledi. Yaşlı adam oturduğu sandalyeden ayağa kalkamadı ama yüzündeki hüznü ifade, endişe ile yer değiştirdi.

"Amca başın sağ olsun. Taha Bahdani, senin yanında çalışıyormuş, dün gece evinde ölü bulundu, nasıl bir adamdı bu Taha, seninle sorunu var mıydı ya da başkasıyla?"

"İyi bir çocuktu komiser bey, Allah nur içinde yatırsın, çalışkandı, namazında niyazında kimseye zararı olmayan

biriydi. Ne benimle ne de mahalledeki başka biriyle hiç sorunu yoktu. Ne desem yapardı, sözümü dinlerdi, dükkâna iyi bakar, müşteriye de iyi davranırdı.”

Murat, dükkânın içine göz atarken söze girdi. “Amca sen Taha ile nasıl tanıştın, işe nasıl aldın?”

Yaşlı adam ağrıyan dizlerini ovuşturdu, o anda alt kata inen merdivenlerden yukarı kızı çıktı ve adama bir bardak su verdi. Adam suyunu içtikten sonra konuşmaya devam etti.

“Camide tanıştık. Bir gün namaz bitiminde ayakkabılarımı giyerken başım döndü, bu koştı koluma girdi, cemaatin içinde görmüştüm bir iki kez. Dükkâna kadar yürüdük beraber, o aralar yanımda çalışan elemana yol vermiştim.” Yaşlı adam kızını gösterdi. “Bu kızım Esmâ, yanımdaki elemanı kovunca o yardıma gelmeye başladı ama Esmâ’nın da okulu var. Bu durumu anlattım Taha’ya. O da iş ararmış, İran’dan geldiğini anlattı, orada bilgisayar mühendisiymiş, okumaya devam etmek için Türkiye’ye gelmiş, okul kaydını yaptıramamış, anasına babasına mahcup olmamak için okul işini düzeltene kadar çalışmaya karar vermiş. Bizim çevrede okul çok, tıp öğrencileri geliyor, kitap bastırıyor, ben de yetişemiyorum, yanıma aldım, denedim bir iki gün baktım makinelerden, bilgisayardan iyi anlıyor aldım işe.”

Başkomiser Vedat, adamın arkasında ayakta duran Esmâ’nın yüzüne baktı. Kızın da yüzünde ağlamaklı, kederli bir ifade vardı. Murat sormaya devam etti. Yaşlı adamın endişeli hali açıklığa kavuşmaya başladı.

“Peki, amca bu adama sigorta yaptırdın mı?”

“Yok, komiser bey, yaptırmadım.”

“Kaç para veriyordun aylık?”

“2000 lira veriyordum her ayın başında. Sigorta işini sordum aslında, gerek yok dedi, üç beş ay çalışıp okula dönmeyi düşünüyordu, fazla masrafa girmemi istemedi. Allah günah yazmasın komiser bey, benim de işime geldi.”

Başkomiser Vedat, fotokopi makinelerine bakınan Murat’ı yanına çağırıp olay yeri incelemekten bir ekip istemesini söyledi, Murat cebinden telefonunu çıkartıp, kapıya doğru yöneldi.

“Hacı abi,” dedi Vedat, ılımlı ve sakin bir ses tonu ile. “Bu

Taha'nın kimliği sahteymiş, gerçek adını, kim olduğunu henüz bilmiyoruz, evindeki bilgisayarına, diğer eşyalarına bakıyoruz. Gününün çoğunu burada geçiriyormuş, o yüzden senin bilgisayarlara ve etrafa da bakmamız lazım."

Adam durumu kabullenir bir ifade ile başını sallayıp, onay verdi. Vedat ve Murat dükkânın dışına çıktılar.

"Amirim, olay yeri incelemeden bir ekip yolda."

"Kızın suratı bir tuhaf, çok üzölmüş belli, ekip gelene kadar sen burada kal, bilgisayarda ya da etraftaki herhangi bir şeyde oynama yapmasınlar, ne olur, ne olmaz."

Murat, "Emredersiniz amirim, ben de otopsi raporunu almaya gideceğim, oradan büroya gelirim," deyip arabanın anahtarlarını Vedat'a verdi.

Murat tabelaya bakıp sıırıtmaya devam ediyordu. Vedat dayanamadı.

"Ayıp oğlum gülme."

"Ne yapayım amirim, amca soğuk şaka yapmayı seviyor her halde."

Başkomiser Vedat, Velinimet Kırtasiye diye içinden tekrarladı tabelayı, yüzüne sinir bozukluğundan doğan hafif bir tebessüm yerleşti. Murat' a görüşürüz deyip arabayı park ettikleri sokağa doğru yürümeye başladı.

Can, omzu ve kulağı arasına sıkıştırdığı telefon ile konuşmasını bitirdiğinde, başkomier Vedat toplantı odasına girdi.

"Oğlum kaç kere kulaklık kullan dedim sana, bazen araba sürerken de böyle konuşuyorsun telefonla."

"Haklısınız amirim. Nasılsınız?"

"İyilik, iyilik. Sende durumlar nasıl, neler buldun?"

Vedat yine not defteri, kalem ve ganyan bülteni üçlüsünü, masa üzerindeki yerlerine koydu. Can, önce nereden başlayacağını bilemez bir ifadeyle boğazını temizledi, sonra yazı tahtasına aldığı notları gördü ve anlatmaya başladı.

"Adamın evinde bulduğumuz kartlardaki numaraların çoğunu

aradım. Adamı tanıyan çıkmadı. İçlerinde yabancı uyruklu personel çalıştırmış olan da yok. Bu firmaların geneli demir ve çimento alım satımı yapan ya da inşaat ile uğraşan firmalar. Bir iki tane de ecza deposu var. Yakın zamanda adli bir durum yaşayıp, yaşamadıklarını sordum. Tuhaflık burada başlıyor. Bir iki ay önce birçoğunun bilgisayarına virüs girmiş, firmaların elektronik ne kadar dosyası, verisi varsa şifrelenmiş. Buna fidyeci yazılım deniyor amirim. Şifreyi açıp verileri kurtarmanın tek yolu, dosya tıklandığında ekrana çıkan miktardaki bitcoini ödemek. Sonra hacker şifre kırıcı programı gönderiyor.”

“Kurbanımız, bu şirketlere o virüsü bulaştıran hacker olabilir mi sence?”

“Olabilir amirim. Adamın, bilgisayarını inceledikten sonra ortaya çıkar durum.”

Başkomiser Vedat, cebinden telefonunu çıkardı. Birini aramak ister gibi oldu ama sonra vazgeçti ve Can ‘a dönüp kamera kayıtlarını sordu.

“Apartmanın karşısındaki, tekel bayiinin dış cephe kamerası, olay yerine giriş çıkışları görebileceğimiz tek şansımız. Onun da görüntü kalitesi oldukça kötü amirim. Kurbanı eve girerken, üzerinde dün gece gördüğüm gömlek, pantolon ve ayakkabıdan teşhis edebildim. Adam saat 22.12’de apartmana giriyor. 0 saatten, olay yerine ilk ekibin geldiği saat olan 03.12’ye kadar, binaya ayrı ayrı dört erkek ve iki kadın giriyor. Bunlardan sadece üç tanesi geri çıkıyor.”

Vedat, bu bilginin az da olsa işlerini kolaylaştıracağını düşündü ve sordu. “Çıkanların kaç erkek, kaç kadın?”

“İki erkek, bir kadın amirim. Birbirlerinden farklı zamanlarda çıkıyorlar.”

“Kadının girip çıktığı saat aralığı nedir peki?”

Can, raporlar ve fotoğraflar ile dağılmış masanın üzerinde küçük not defterini aradı ve buldu.

“Saat 00.15’te girip, 00.21’de çıkıyor.”

Vedat kısa süre düşündü, içini bir sıkıntı kapladı. Ayağa kalktı ve sesli düşünmeye başladı. “İhbarı yapan kadından iki saat önce, başka bir kadın apartmana girip, çıkıyor. Ya da her

ikisi de aynı kadın. Hat kimin üzerine onun hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Telefon hattı kontrollü ve Hande Sezgin adına kayıtlı. Kadın iki sene önce ölmüş."

Başkomiser Vedat, ellerini beline koydu. Başını belli bir çaresizlikle sağa sola salladı. Can, anlatmaya devam etti ve anlattıkları Vedat'ın sıkıntısını biraz daha artırdı.

"Amirim, kadının kullandığı hat son altı ay içinde ilk kez dün gece aktif olmuş. Saat 20.00 ile 01.00 arasında dört arama yapmış. İlki şu an ulaşılmaz durumda olan ve yine geçen sene ölmüş birinin üzerine kayıtlı bir numara." Can, derin bir nefes aldı, "Amirim, bu tesadüf olamaz muhtemelen, ikinci arama 23.12'de, on beş saniye sürmüş, aradığı kişi ise dün gece öldürülen Taha Bahdani."

Başkomiser Vedat, okkalı bir hassiktir patlattı. Bu sırada toplantı odasının kapısında Yabancılar Şubesi'nden Saim belirdi. Vedat içeri gelmesini söyledi ama Saim özel konuşmak istediğini belirtip Vedat'ı dışarı çağırdı. Vedat, Saim ile kendi odasında görüşürken Murat da büroya geldi.

Başkomiser Vedat, Saim'i uğurlarken; Murat, masasında otopsi raporunu inceliyordu. Vedat bir an saate baktı, iki olmuştu. Acıkmaya başladığını o an hissetti. Şu otopsiye de bakalım sonra düşünüyoruz, diye geçirdi içinden ve Murat'ın yanına doğru yürüdü.

"Amirim, ölüm saati olarak 23.00 ile 00.00 arası deniyor. Ölüm nedeni iki derin bıçak yarası sonucu aşırı kan kaybı. Başka bir darp izi yok. Vücutta başka birine ait DNA kalıntısı da yok. Yorumunuz nedir?"

Vedat, Murat'ın masasının önündeki sandalyede oturuyordu. Arkasına doğru yaslandı, başını havaya doğru kaldırıp gözlerini kapattı. Kısa bir süre düşündü, adamı ölü buldukları odayı ve evin girişini hayal etti, cinayet anını gözünde canlandırmaya çalıştı. Kafasında kurduğu sahneyi anlatmaya başladı.

“Bence, kurbanımız katili tanıyordu. Kapıda zorlama yok, bildiğimiz kadarıyla evden çalınan bir şey de yok. Katili içeri kendisi aldı. Herhangi bir boğuşma ya da darp izi olmadığını düşünürsek, aralarındaki konuşma sinir harbine dönüşmeye başladığında birbirlerinin üzerine yürüdüler. Katil, anlık bir sinirle ya da bile isteye adamı bıçakladı ve uzaklaştı.”

“Mantıklı geliyor amirim. Can az önce kadından bahsetti, sizce kadın yapmış olabilir mi?”

“Olabilir, eğer adamı arayan ile apartmana giren kadın aynı kişiye. Hadi aynı kişi diyelim, 00.30 civarı evden çıkıyor ama neden iki saat sonra 155’i arayıp, ihbarda bulunuyor?”

“Belki pişman olmuştur, adama sinirlenip bıçakladı diyelim, aradan zaman geçince içi soğumuş olabilir.”

“Neden Silivri’den?”

Murat, bu soruya cevap veremedi. Büronun girişinde bir polis memuru ve yanında iki kişi ile belirdi. Bu adamlar, ölen adamın ev sahibi Ali ve evi tutmasını sağlayan tekel bayisinin sahibinin oğlu Ahmet’ti. Murat, adamları uzaktan görünce tanıdı.

“Amirim ben şunları sorgu odasına alayım, bir de savcılıktan bir kâtip bulmam lazım, hem ifadelerini yazıp hem de şu ev kiraladıkları uygulamanın kayıtlarını tutalım, müsaadenizle.”

Murat, Ahmet ve Ali’ye doğru yürürken Vedat da adamlara göz kırparak selam verdi. Bu sırada elinde iki çay bardağı ile içeri giren Can, bardağın birini Vedat’a uzattı.

“Bunlar kim amirim?”

“Tekelcinin oğlu ve Taha’nın ev sahibi, internetten Taha’nın nasıl evi kiraladığını falan gösterecekler. Sen bir şeyler anlatıyordun yarım kaldı?”

“Size kötü bir haberim var maalesef. Kadının dört arama yaptığını söylemiştim.”

“Evet.”

“Kadının üçüncü aramayı yaptığı telefon numarası, Nuri Meriçli üzerine kayıtlı. Siz Saim abi ile konuşurken ben bu numaranın peşine düştüm. Telefon ulaşılabilir durumdaydı. Aradım. Telefonu Keşan Jandarma’dan biri açtı, Nuri dün gece ölü

bulunmuş, Kendimi tanıttım, olayı kabaca anlattım. Onlar da telefonu adamın üzerinde bulduklarını, adamın kafasına sıkılmış tek bir kurşun ile öldürüldüğünü söylediler.”

Başkomiser Vedat, şaşkınlığını gizleyemiyordu. Murat’ın masasına dirseğini dayadı, eli ile alnını kaşımaya başladı. Olaylar birbiriyle bağlanıyor ve kayıp kadın davada muhtemel şüpheli haline gelmeye başlıyordu. Az önce Saim’in Taha hakkında anlattıkları aklına geldi. Eğer Saim’in söyledikleri teknik incelemeler sonucunda doğrulanırsa ve katil de kadınsa, işte o zaman kadını ülke sınırları içinde yakalamak imkânsız hale gelecekti. Parmak izleri diye geçirdi içinden, kafasını kaldırdı ve Can’a baktı.

“Can, evdeki parmak izleri hakkında bir şey çıkmadı mı?”

“Akşamüstüne doğru elimizde olur amirim. “

Can’ın telefonu çaldı. O telefonuna cevap verirken, Vedat sandalyenin kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı, odasına doğru yürümeye başladı. Odasının kapısına gelmeden yürümesi Can’ın heyecan dolu bağıırışıyla yarıda kaldı.

“Amirim, bunu görmeniz lazım!”

Vedat, koşar adım Can’ın bilgisayarının başına gitti. Can heyecanlı bir şekilde ne izleteceğini anlatırken bir yandan da görüntü dosyasını açmaya çalışıyordu.

“Bilgi işlemdekilerden adamın bilgisayarını incelerken, cinayet tarih ve saatine en yakın olan işlemlere bakmalarını istemiştim. “

Vedat, Can’ın bu lafını, takdir dolu bir bakışla onurlandırdı, gururu okşanmış Can anlatmaya devam etti.

“Bizimkilerde, 23.38’de kayıt edilmeye başlayıp 00.38’te bilgisayarın kendini uykuya almasıyla sonlanan, bir video kaydı bulmuşlar.”

Video, bilgisayara USB ile bağlanmış ve bilgisayar masasının üstündeki kitaplık rafı içine gizlenmiş bir kamera tarafından çekilmişti. Kamera yüksek bir yere konumlandırıldığı için odanın büyük bir kısmını net gösteriyordu. Kayıt 23.38’de başladı. Odaya önce Taha girdi. Bilgisayar masasının önündeki sandalyesine oturdu. Ardından yirmili yaşlarının ortasında bir erkek görüntüde belirdi. Vedat ve Can, kapı çalındığında

Taha'nın kaydı başlatıp, kapıyı açmaya gittiğini düşündüler. Ama neden kendi evi içinde böyle bir kayıt alma gereği duyduğuna anlam veremediler. Görüntüye giren adam, Taha'nın karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Adamın yüzü net bir şekilde belli oluyordu. Vedat, bu yüzü tanıyınca kısa süreli şaşkınlığı atlatıp, eline telefonunu aldı ve Murat'ı aradı.

"Murat, sakın ama sakın Ali ile Ahmet'i bırakma, ben on dakikaya orada olacağım, çaktırmadan oyala onları tamam mı?"

Bu konuşmalar sırasında Can, görüntüyü 10'ar saniyelik aralıklarla hızlandırıyordu. Merakına yenildi ve sordu. "Bu herif kim amirim?"

Kayıt saati 23.46 olduğunda Taha ve karşısındaki adam ayaklandılar. Ayakta yaklaşık iki dakika geçirdiler. Kayıтта ses olmadığı için jest ve mimiklerinden şiddetli bir şekilde tartıştıkları belli oluyordu. Kayıt saati 23.49 olduğunda, adam belinden bıçağını çıkardı ve Taha'nın karnına iki defa sapladı.

"Bu herif" dedi başkomiser Vedat, "Kendi rızasıyla sorgu odasına giren katil, tekelcinin oğlu Ahmet."

Sorgu odasındaki genel hava sakindi. Murat; Ali ve Ahmet'in internet sitesi üzerindeki yazışmalarına bakıyordu. Bu yazışmaların delil olması amacı ile birer örneğini yazıcıdan çıktı olarak aldı. Polis memuru Nejat, ifadeye geçmesi gerekenleri bilgisayarda yazıyordu. Kapıda bir tıklama oldu. Başkomiser Vedat, hafif tebessüm eden bir yüz ifadesi ile kapıda belirdi.

"Nasıl gidiyor Murat?"

"İyi amirim, işimiz biter birazdan."

"İki dakika dışarı gelir misin?"

Murat, odadan dışarı çıktığında koridordaki kalabalığı görünce şaşırdı. Vedat ile birlikte Can, Savcı Ekrem ve iki silahlı polis memuru onu bekliyordu. Murat, Can'a kaş göz işareti yaparak durumu sordu. Başkomiser Vedat, durumdan henüz haberi olmayan ve aranması üzerine acele ile sorgu odasının önünde

buluştukları Savcı Ekrem ile Murat’a durumu özetleyen bir açıklama yaptı.

“Özetle, katil Ahmet, elimizde kesin delili var, belki akşamüstü çıkacak parmak izi sonuçları da bizi destekler. Benim hâlâ aklımda bir iki soru işareti var. Az önce anlattığım kadın kim? Saim’in Taha hakkında ulaştığı bazı bilgiler var. Ahmet ve Ali adamın o durumundan haberdar mı öğrenmemiz gerek. Sayın Savcım, sizin için de uygun olursa, kendi yöntemimle kısa bir sorgu gerçekleştirmek istiyorum.”

Savcı Ekrem elini ensenin götürüp kısa bir süre düşündü ve Vedat’ın isteğini onayladı.

“Biz de yandan izliyoruz,” dedi savcı Ekrem, “Dikkatli ol, Saim’in hangi bilgilere ulaştığını merak ediyorum ayrıca.”

Vedat savcıya güven veren bir ifade ile gülümsedi. “Az sonra öğreneceksiniz hiç merak etmeyin.”

Başkomiser Vedat, odadan içeri girdiğinde Ahmet ve Ali’yle ayrı ayrı göz göze geldi. Ali’nin sıkılmış, Ahmet’inse yorgun bir hali vardı. Ali ve Ahmet yan yanaydılar, onlara yakın tarafta ifadelerini yazan polis memuru Nejat oturuyordu. Tam karşılarındaki Murat’tan boşalan sandalyeye Vedat oturdu. Arkasına yaslandı, başını hafif öne eğdi. Ali ve Ahmet’in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. Sesiyle karşısında oturanların aklında samimi, işbirlikçi ve duyarlı bir etki yaratmak istiyordu.

“Beyler beni dikkatli dinleyin lütfen. Dün gece birinizin karşı komşusu ve hatta müşterisi, diğeriğizise kiracısı evinde ölü bulundu. Sıradan bir cinayet gibi görünen olay, incelemelerimiz ve ulaştığımız bilgiler sonucunda karmaşık bir hal almaya başladı. Maalesef, sizin ve ilk başta bizim Taha Bahdani olarak bildiğimiz kişinin kimliğı sahte çıktı. Gerçek kimliğini öğrendik, ancak devam eden soruşturmanın gizliliğinden dolayı, sizinle paylaşamıyorum ama bazı konularda bilgi verebilirim. Bu şahıs yaklaşık bir yıldır ölkemizdeymiş. Öncesinde bir yıl Almanya’da bir yıl da Fransa’da bulunmuş. Adam hakkında edindiğimiz bazı bilgiler, gizli servislerce finanse edilen, organize bir suç örgütün üyesi olduğunu gösteriyor. Sahte pasaport ve kimlik hazırlama,

yasa dışı yollarla Avrupa ülkelerine adam sokma ve siber saldırı yolu ile dolandırıcılık, bilinen ve tahmin edilen suçları.”

Başkomiser Vedat, bu noktada bir es verdi ve ayağa kalktı. Karşısındakilerin, hatta özellikle Ahmet’in tepkisini merak ediyordu. Ahmet, yutkunmaya başladı. Başını istemsizce oynatıyor, boncuk boncuk terlemeye başlayan alnını elinin tersiyle siliyordu. Vedat, Ali’nin tarafından yaklaşıp, ellerini masanın üzerine koydu ve eğilerek konuşmaya devam etti.

“Bu adam neden öldürüldü? Kim öldürdü? Bildiği önemli bir şey yüzünden öldürülmüş olabilir mi? Bunlar aklımızdaki sorular. Bu adamın ölümü, suç şebekesi ve gizli servisler için bazı dengeleri değiştirebilir. Adamın sahip olduğu kıymetli bilgiler olabilir, bu bilgiler üçüncü kişilerin eline geçmiş olabilir. Katili bulmamız zor gibi görünüyor. Suç şebekesi adamı öldürmüş olabilir ya da gizli servislerden biri. Belki de bu cinayeti her iki gruba düşman birileri gerçekletirmiştir.”

Başkomiser Vedat, ellerini masanın üzerinden çekip, adamların arkasına geçti, Ahmet ve Ali’nin omzuna ellerini koyup konuşmaya devam etti. Adamların vücutlarında hissettiği titreme planın doğru işlediğine dair bir işaretti.

“Şimdi size neden bunları anlattığımı düşünüyorsunuz. Ali, evini kimliği olmayan bir adama kiralıyor hem de kira kontratı yapmadan. Ahmet, herkesçe bilinen ve çok popüler olan bir ev kiralama ve oda paylaşım uygulaması üzerinden bu adamın evi tutması için Ali’ye yardım ediyor. Kayıt yok bir şey yok. Bu durumda sizler bir yerde ölen adamın suç ortağı sayılırsınız. Ben casusluk işlerinden anlamam ama siz de adamların iş birliği içindesiniz gibi görünüyor. Adam hakkında çok fazla şey biliyor olabilirsiniz. Burada işiniz bitince peşinize birileri takılabilir. Adamlar gözünü kırpmadan Taha’yı öldürmüşler, sizi de indirebilirler. O yüzden dikkatli olun derim.”

Elini adamların omzundan çekip, sandalyesinin olduğu yöne doğru ilerledi ve kendinden emin bir tavırla sandalyesine oturup konuşmasına devam etti. “Şimdi ifadelerinize eklemek

istediğiniz bir şey var mı?"

Ahmet'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğüs kafesini delip geçecek gibiydi. Ali'nin eli ayağı titremeye başlamıştı. Ellerin yüzüne kapatıp, kara kara düşünmeye başladı. Ahmet, derin derin nefes almaya çalışıyordu.

"Komiserim" diye bir ses duyuldu, Ahmet'in ağzından. Boğulmak üzere olan birinin son imdat çığlığı gibi çıktı ses dudaklarından. Derinden, boğuk ve yalvarırcasına. "Komiserim, ben, ben bir şeyler biliyorum. Anlatsam."

Başkomiser Vedat ayağa kalktı, kapıya doğru yöneldi. Dakikalardır yaşananlara tanıklık eden ve tavrını hiç bozmayan polis memuru Nejat'a, göz işareti ile çıkması yönünde talimat verdi. Kapıyı açtı, Nejat'ın ardından Ali'ye de çıkmasını söyledi. Ahmet'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve "Anlat bakalım," dedi.

"Dün gece, dün gece biz Taha ile biraz atıştık."

"Nasıl bir atışma, kavga mı? Vurdun mu adama?"

"Komiserim, ben valla. Komiserim bakın, lütfen." Ahmet'in gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Başkomiser Vedat'ın ses tonuysa samimiyetten uzaklaşmaya başladı.

"Ne komiserimi ulan, öldürdün adamı, öldürdün, kamera varmış adamın evinde, her şeyi gördük. Çekmişsin bıçağı takmışsın adamın karnına. Neden öldürdün onu söyle?"

"Öldürmek istemedim, komiserim."

"Nedenini söyle bana, neden öldürdün adamı, birileri mi adamı öldür dedi sana, he birini mi koruyorsun söyle hadi, bak sen bize yardımcı ol bizde sana yardımcı olalım, bu işin arkasında biri mi var? Kime yardım ediyorsun?"

"Komiserim valla bir anlık sinirle oldu her şey, Allah çarpsın. Yok, yok öyle şeyler."

"Yalan söyleme Ahmet, durduk yere adam mı bıçaklanır. Kimi koruyorsun anlat hadi, anlat ulan."

"Kaçacaklardı komiserim, kaçacaklardı." Ahmet'in gözyaşları pişmanlıkla karışık, yere dökülüyordu.

“Kim, kiminle, nereye kaçacaktı?”

“Esmâ’yla komiserim, Esmâ’yla. Bu Taha denen yavşakla kaçacaktı.”

Vedat o an bütün motivasyonunu kaybetmiş gibi hissetti. Vücudunu geriye doğru itti. Ahmet’i dikkatlice dinledi, hiç sözünü kesmedi. Duymayı beklediği hikâyeye bu değildi, kırtasiyecinin kızının ise aklındaki hikâyede yeri yoktu.

“Taha kırtasiyede işe girmişti. Esmâ ile orada yakınlaşmış. Avrupa’da gördüğü şehirlerden bahsetmiş. Esmâ erasmus ile yurtdışına gitmek istiyordu ama hacı abi izin vermedi. Esmâ akıllı kızdı, notları falan da iyiydi. Onun aklını yurtdışı hikâyeleri ile çalmış bu Taha. Bir gün Fındıkzade’de karşılaştım Esmâ’yla. Elinde kırtasiyenin el ilanları vardı. Oradaki şirketlere dağıtıyormuş. Şirketlerin baskı işlerini almak için el ilanı ile reklam yapmaya karar vermişler. Bunu babama anlattım, her halde hacı abilerin işleri kötü gidiyor diye düşündük ilkten. Meğer iş öyle değilmiş. Hacı abinin olaydan haberi yokmuş, babamdan durumu duyunca Esmâ’yı bir güzel haşlamış, tabii Taha’yı da. Kötü bir niyetimiz yok deyip işin içinden çıkmışlar. Sonra, Esmâ bir gün beni aradı, görüşmek istedi. Haseki’de bir kafede buluştuk. Esmâ, şirketlere el ilanının yanında eşantıyon USB diskler veriyormuş. O USB’lerin içine, Taha bir virüs yüklemiş. Virüs bilgisayara bulaşınca her şeyi şifreliyor, sonra para ödemedenden de açılmıyormuş. Amaçları bu şekilde firmalardan para toplamak ve topladıkları para ile Avrupa’ya kaçmakmış. Kızı böyle kandırmış şerefsiz. Ben de kızdım Esmâ’ya seni kandırıyor yapma dedim ama dinlemedi, bir tokat attı bana bastı gitti. Ben de yediremedim kendime.”

Vedat dayanamayıp söze girdi.

“İyi de oğlum sana ne? Kız ister evlenir, ister kaçar, bu yüzden adam mı öldürülür?”

“Komiserim, çok seviyordum, çocukluk aşkım o benim, aynı mahallede büyüdük ettik, elin herifi gelip, alıp götürecekti kızı. Öldürmek istemedim hem, o gece dükkânda içmeye başladım, kurulmuştum iyice Taha’ya. 22.30 gibi dükkânı kapadım, biraz bekledim, iki bira daha içtim, çıktım yanına. Uyardım önce,

kendi pis işlerini neden kıza yaptırıyorsun dedim. Kız yakalansa ne bok yiyeceksiniz dedim. Bu ikide bir gitmen lazım, git artık deyip durdu. Sinirlendim, baktım beni ciddiye almıyor, yanımda dükkândan aldığım ekmek bıçağını getirmiştım. Çektim o an, gözüm döndü, karnına sapladım komiserim.”

Ahmet’i içinde derin bir pişmanlık, bileklerinde kelepçe ile ardında bırakan Vedat, büroya döndüğünde Can ve Murat’ı bilgisayar başında bir şeyler izlerken gördü.

“Amirim bunu görmeniz lazım.”

Ahmet, Taha’yı öldürdükten sonra kamera kayıt almaya devam etmişti. Saat 00.15’te bir kadının odaya girdiği görölüyordu. Kadın yerde kanlar içinde yatan Taha’yı gördüğü an donup, kalıyordu. Görüntüde kırk beş saniye boyunca hareketsiz kalan kadın, Taha’ya doğru eğilip, solunum durumunu kontrol etti. Nefes alıp vermediğini fark etmiş olacak ki, elleri ile ağzını kapatıp bir kez daha şaşkınlığını belli eden bir jest sergiledi. Görüntü kaydı saat 00.17’yi gösterdiğinde kadın, masanın üzerindeki kitapları kurcalayıp içlerinden birini aldı ve görüntüden kayboldu.

“Yakınlaşabiliyor musun?”

Vedat, dün gecedен beri düşündükleri kadının yüzünü nihayet görmüştü.

“Tabi amirim, kadının yüzünü netleştireyim mi?”

“Olur, bir de elindeki kitaba yakınlaş bakalım.”

Kitabın üzerinde yazı netleşince üçünde de aynı şaşkınlık ifadesi belirdi. Ama Can’ınıninki biraz daha fazla oldu.

“Hasiktir.”

“Pardon amirim,” dedi Can, “Türkçe-Farsça sözlükten evde altı tane daha vardı amirim.”

Murat ve Vedat bunu hatırladıklarını ifade eder şekilde başlarıyla onay verdiler.

“Sabah demiştım ya, kadının telefonla aradığı üçüncü kişi de Keşan’da ölü bulundu. Siz sorgudayken, Keşan jandarmasından biriyle konuştum. Olay yerinde içi çıkartılmış ama cildi

hasarsız duran, Türkçe-Farsça bir sözlük bulmuşlar.”

Artık hepsinin kafasında kadın ile ilgili olan hikâye şekillenmişti.

“Kadın, kanlı bir kaçış yolu izlemiş anlaşılan.”

Can’ın bu sözlerinin ardından Vedat ayağa kalktı, biri iki adım ileri atıp geri döndü, bu kısa devinim süresince aklındakileri toparladı ve konuşmaya başladı.

“Saim’in istihbarattan, istihbaratın da yurtdışından öğrendiğine göre, dün geceki kurbanımız Peyman Firuz. İran’dan kaçmış, İsrail gizli servisi tarafından devşirilmiş bir ajan. Avrupa’da eylemde bulunacak ya da kaçacak kişiler için sahte kimlik teminiyle para tedariki konusunda eğitilmiş. Almanya ve Fransa’da görev yaptıktan sonra Türkiye’ye yönlendirmişler. Peyman dikkat çekmeyecek bir hikâye oluşturmuş, güzelce oynamış, kendini özellikle hacı abiye kabul ettirmiş. Sahte pasaportları kırtasiyede hazırlıyor, para tedarik işini ise firmaları hackleyerek topladığı paralar ile sağlıyor.”

Murat araya girerek bu hikâyenin kilit sorusunu sordu.

“Amirim, peki ya bu kadın kim?”

“Onu ben de anlayamadım. Tahminim, Saim ve diğerlerinin de tahmini, İran’dan Avrupa’ya kaçan bir kadın. Kimdir, neden kaçar bilmiyorum. Şunu söyleyebiliriz her halde. Kadın İstanbul’a geldi, elinde bir telefon ve üç numara ile. Muhtemelen ona yardım eden gölge bir yardımcısı vardı. Bizim Peyman’ın adresine geldi, herhalde adres de, bir kağıt ya da mesajda yazıyordu. Peyman’dan pasaportu ve parayı almak için gelip adamı ölü bulunca şoka uğradı ama bir şey yapamazdı, kaçması gerekiyordu. O da Peyman’ı arkasında bırakıp kaçtı. Yine muhtemelen vicdanı el vermedi ve Silivri civarlarında ihbarda bulundu. Sonra, oradan Keşan’a geçti, bir bota binip Yunan sınırını aştı, arkasında bir ölü daha bırakarak. Bu ölümün suçlusu kadına yardım eden gölge olabilir.”

Başkomiser Vedat, açlığının iyiden iyiye midesini sardığını hissetti. Gurultular yükselmeye başladığında, Can söze girdi.

“Olan bizim salak Ahmet’e oldu.”

Vedat bu sefer Can’a kızmadı, içinden hak verdi.

“Ben açım beyler, hadi yürüyün bir tavuklu pilav yiyelim.

Sonra elimizdekileri savcıya ve gerekirse Keşan'a gönderelim." Can ve Murat, amirlerine eşlik ederek bürodan ayrıldılar.

İki ay sonra, bir gazetenin dünya haberleri sayfasında "film gibi kaçış" başlıklı, bir haber yayımlandı. Haberde, İran'ın nükleer programı hakkında bilgi sahibi olan ve bir nükleer uzmana yönelik suikasta karışmış kadın bir fizikçinin ülkeden çıkarıldığı yazıyordu. Haberde yazan operasyonun detayları şu şekildeydi; İran'dan çıkarılan kadın, Suriyeli mültecilerin izlediği göç yollarını takip ederek, önce Fransa'nın Calais kentine ulaştı. Burada, diğer ülkelerden gelen göçmenlerin arasına sızdırıldı. Manş denizini bir bot ile geçip, İngiltere'nin Lydd kasabasına vardı. İngiltere'ye ulaştığında yolculuğunun 13. Günü tamamlanmıştı. İngiltere, istihbarat servisi tarafından sorgulanan bilim insanı özel bir uçakla ABD'ye gönderildi.

Onur OKAN. Detektif proza